

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

13 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2016 și a sentinței Judecătorei Anenii Noi din 18 decembrie 2015, declarat de către inculpatul

Goga Vasilii Mihail, născut la 14 ianuarie 1985, originar din s. Butuceni r-nul Rîbnița, domiciliat s. Bulboaca r-nul Anenii Noi.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 29.09.2015-18.12.2015
2. instanța de apel: 21.01.2016-28.01.2016
3. instanța de recurs: 31.03.2016 - 13.04.2016

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Anenii Noi din 18 decembrie 2015, Goga Vasilii Mihail, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, la 3 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că, Goga V., la 10 august 2015, în jurul orei 02.00, conducea automobilul de model „VAZ 21061”, cu n/î AN AD 891, pe str. Mărțișor din or. Anenii Noi, fiind în stare de ebrietate alcoolică și nedeținând permis de conducere a mijlocului de transport.

Conform rezultatului analizei probelor biologice, pentru stabilirea alcoolemiei, concentrația de alcool în sângele acestuia constituia 1.10 g/l, iar a vaporilor de alcool în aerul expirat era de 0,47 mg/l, fapt ce se consideră, conform prevederilor art. 134/12 alin. (3) Cod penal, stare de ebrietate cu grad avansat.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Goga V. a fost calificată *de drept* în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal și anume –*conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat și care nu deține permis de conducere a mijlocului de transport.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Capbătut A. în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri,

potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Goga V. să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

În motivarea apelului declarat a invocat că:

- la pronunțarea sentinței măsura preventivă instituită de organul de urmărire penală lui Goga V. era deja expirată, adică obligațiunea de a nu părăsi localitatea a fost instituită de acuzatorul de stat încă în procesul de învinuire care are un termen de valabilitate de 30 de zile;

- la materialele cauzei penale nu există nici un document confirmativ că inculpatul a cunoscut despre petrecerea ședinței de judecată;

- inculpatul a conlucrat cu organul de urmărire penală, a recunoscut vina integral, s-a căit sincer de cele comise, a săvârșit pentru prima dată o infracțiune ușoară;

- prima instanță a dat o interpretare eronată probelor, emițând o sentință defavorabilă inculpatului;

- deținerea lui Goga V. în instituțiile penitenciare va duce doar la degradarea personalității lui.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2016, a fost admis apelul declarat, fiind casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care, Goga V., a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, la amendă în mărime de 700 unități convenționale, ce constituie 14.000 lei.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, infracțiunea pentru care este recunoscut vinovat Goga V. face parte din categoria celor ușoare și prevede pedepse alternative: amendă, muncă neremunerată în folosul comunității și închisoare.

Totodată, instanța de apel a notat, că Goga V. a recunoscut vinovăția, s-a căit sincer, la locul de trai se caracterizează pozitiv, lipsesc consecințele prejudiciabile ale infracțiunii, în calitate de circumstanțe atenuante s-au stabilit - căința activă, prezența la întreținere a doi copii minori, iar careva circumstanțe agravante nu s-au constatat.

Instanța de apel a reținut, că la materialele cauzei nu există aviz de recepție, ce ar dovedi faptul că inculpatul a fost înștiințat despre examinarea cauzei, astfel prima instanță neîntemeiat a dispus anunțarea în căutare a ultimului.

În viziunea instanței de apel, prima instanță nu a motivat de ce i-a aplicat lui Goga V. cea mai aspră pedeapsă din cele alternative, astfel instanța de apel prin prisma prevederilor art. 410 Cod de procedură penală - neagravarea situației în propriul apel - nu poate recurge la motivarea aplicării celei mai aspre pedepse.

Instanța de apel a considerat apelul avocatului ca întemeiat și posibil a fi admis, ținând cont de personalitatea inculpatului, de gradul pericolului social al faptei comise, posibilitatea corijării lui fără a fi izolat de societate, considerând oportună aplicarea pedepsei sub formă de amendă.

6. Hotărârile judecătorești adoptate la caz sânt atacate cu recurs ordinar de către inculpat, prin care solicită casarea acestora și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

În motivarea recursului invocă că:

- în instanța de apel a solicitat aplicarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, însă instanța ierarhic inferioară i-a aplicat pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 700 unități convenționale;

- în prezent nu este angajat în câmpul muncii și nu are posibilitate de a achita amenda, are 3 copii minori la întreținere și este unicul întreținător al familiei, soția sa nefiind încadrată în câmpul muncii, astfel pedeapsa aplicată de instanța de apel este prea aspră, deoarece nu are posibilitatea de a o executa;

- o parte din pedeapsă ce a fost aplicată de prima instanță deja a ispășit-o, luând în considerație că s-a aflat în stare de arest mai mult de 30 de zile;

- a conlucrat cu organul de urmărire penală, a recunoscut vina integral, s-a căit sincer de cele comise, a săvârșit pentru prima dată o infracțiune ușoară.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând de a respinge prezentul recurs ca inadmisibil, deoarece criticile formulate sunt nefondate, iar instanța de apel la stabilirea pedepsei s-a condus de principiile generale de aplicare a pedepsei, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal. Careva circumstanțe ce ar favoriza aplicarea prevederilor art. 67 Cod penal, nu au fost stabilite.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Colegiul penal constată că inculpatul în recursul său nu a făcut trimitere la un careva temei concret prevăzut de art. 427 Cod de procedură penală, însă ultimul contestă decizia instanței de apel sub aspectul stabilirii pedepsei sub formă de amendă, solicitând aplicarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, astfel se atestă că acesta semnalează temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume că *„hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale”*.

Opozant celor invocate de recurent, instanța de recurs remarcă, că în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască

nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

În același rând, instanța de recurs menționează că, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Studiind conținutul recursului declarat, Colegiul constată că inculpatul a invocat aplicarea neîntemeiată a pedepsei sub formă de amendă.

În acest sens, Colegiul reține că acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, sancțiunea căruia prevede: *“amendă în mărime de la 700 la 800 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 1 an”*. Această infracțiune, clasificându-se ca infracțiune ușoară, potrivit art. 16 alin. (2) Cod penal.

Instanța de recurs atestă, că instanța de apel i-a stabilit inculpatului, pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 700 unități convenționale.

În prezența circumstanțelor descrise, Colegiul consideră necesar de specificat faptul că, sancțiunea art. 264¹ alin. (4) Cod penal, prevede următoarele pedepse alternative: amendă, muncă neremunerată în folosul comunității și închisoare.

Astfel, în cazul în care sancțiunea articolului prevede pedepse alternative, individualizarea categoriei pedepsei se începe de la pedeapsa cea mai blîndă, care întotdeauna este înscrisă prima în sancțiune conform ierarhiei pedepselor legiferaute în art. 62 Cod penal. La individualizarea categoriei pedepsei, instanța de judecată trebuie să țină cont de criteriile prevăzute de art. 75 Cod penal și scopurile pedepsei prevăzute în art. 61 Cod penal.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, prevăzute de art. 75 alin. (2) Cod penal, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blîndă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Raportând cele menționate la cazul supus judecării, instanța de recurs consideră că, în mod just instanța de apel la soluționarea chestiunii cu privire la pedeapsă a admis apelul avocatului și a casat hotărârea primei instanțe, aplicând inculpatului pedeapsă sub formă de amendă, motivând corespunzător temeiurile neaplicării pedepselor mai aspre prevăzute de sancțiunea articolului în baza căruia este condamnat inculpatul, adică munca neremunerată în folosul comunității și închisoare.

Astfel, în viziunea Colegiului, instanța de apel întemeiat ținând cont de toate circumstanțele cauzei ce au fost invocate și de către recurent în cererea de recurs, și anume de faptul că infracțiunea săvârșită de Goga V. se atribuie la categoria celor ușoare, inculpatul a recunoscut vina integral, s-a căit sincer, la locul de trai se caracterizează pozitiv, lipsesc consecințele prejudiciabile ale infracțiunii, de asemenea ca circumstanțe atenuante fiind stabilite căința activă și prezența la întreținere a doi copii minori, iar circumstanțe agravante nefiind constatate, corect a conchis că scopul pedepsei va fi atins prin aplicarea celei mai blânde categorii de pedeapsă, ce este înscrisă prima în sancțiunea art. 264¹ alin. (4) Cod penal și anume amenda.

Reieșind din circumstanțele expuse, Colegiul penal constată că instanța de apel a argumentat pe deplin motivele pentru care a aplicat inculpatului în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, pedeapsa sub formă de amendă, urmare a circumstanțelor expuse mai sus, din care considerent, instanța de recurs respinge ca neîntemeiate afirmațiile inculpatului precum că pedeapsa aplicată de instanța de apel este prea aspră și că urma să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Totodată, ținând cont de cele menționate, Colegiul penal conchide că, instanța ierarhic inferioară, a realizat o individualizare corectă a pedepsei atât sub aspectul categoriei acesteia cât și a cuantumului, în acord cu ansamblul criteriilor prevăzute de art. art. 75, 78 Cod penal, inclusiv gradul de pericol social concret al faptei comise, cât și personalitatea inculpatului, astfel încât acestea să conducă la realizarea scopului și funcțiilor pedepsei, după cum sunt stabilite prin dispozițiile art. 61 Cod penal.

Ce ține de argumentul invocat de recurent, precum că o parte din pedeapsă ce a fost aplicată de prima instanță deja a ispășit-o, luând în considerație că s-a aflat în stare de arest mai mult de 30 de zile, Colegiul penal conchide, că conform art. 88 alin. (5) Cod penal, instanța de apel stabilind inculpatului în calitate de pedeapsă principală - amenda, ținând cont de termenul aflării sub arest, i-a atenuat pedeapsa stabilită ultimului, reducând-o până la minimumul prevăzut de sancțiunea art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

În consecință, Colegiul statuează că, pedeapsa individualizată de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut de art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și

prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Din considerentele menționate, Colegiul penal conchide, că în cauza dată nu și-a găsit confirmarea temeiul de recurs semnalat de recurent și nu sânt motive de a interveni în soluția adoptată, iar pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată potrivit legii.

Astfel, instanța de recurs conchide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de inculpat, acesta fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2016, de către inculpatul **Goga Vasilii Mihail**, în cauza penală în privința acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 12 mai 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecător

Elena Covalenco

Judecător

Iurie Diaconu